

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 182/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 739/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. augusta 2002 doručené podanie I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., označené ako „ústavná sťažnosť proti právoplatnému rozhodnutiu rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 4. 2002 sp. zn.: 4 Co 739/01 vo veci Okresného súdu v Bardejove sp. zn. 7 C 1775/98“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že Okresný súd v Bardejove svojím rozsudkom z 27. júna 2001 (sp. zn. 7 C 1775/98) zamietol návrh

sťažovateľa na určenie, že „platobný výmer žalovaného na platenie nájomného... je neplatný“. Dôvodom na rozhodnutie súdu bola skutočnosť, že „žalobca podľa návrhu súdu nepreukázal naliehavý právny záujem v danej veci“. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom z 15. apríla 2002 (sp. zn. 4 Co 739/01) potvrdil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, pretože podľa jeho názoru „súd prvého stupňa aplikoval správny právny predpis (§ 80 písm. c) O. s. p.) a rovnako správne ho v súlade s ustálenou judikatúrou vyložil“. V takomto postupe oboch súdov, ktoré „odôvodňovali svoje negatívne stanovisko k mojej žalobe tvrdením, že som nepreukázal naliehavý právny záujem“, videl sťažovateľ porušenie svojich základných práv. Pokiaľ ide o Krajský súd v Prešove (ako súd odvolací), voči ktorému jeho sťažnosť smeruje, je toho názoru, že *„Krajský súd v Prešove právoplatným rozsudkom zo dňa 15. apríla 2002, ako orgán verejnej moci, porušil moje ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd), a že jeho postup voči mne je odoprením spravodlivosti, čo už samo o sebe pokladám za výraz protiústavnosti (čl. 46 ods. 1 úst. zák. č. 460/1992 Zb., čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uverejnená v zbierke zákonov pod č. 23/1991 Zb., a čl. 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd uverejnený v zbierke zákonov pod číslom 209/1992 Zb.)“*.

V dôsledku uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd svojím nálezom „rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 4. 2002 (4 Co 739/01) zrušil“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti sa sústredil na posúdenie toho, či sťažovateľ využil na ochranu svojho základného práva účinné právne prostriedky nápravy pred všeobecnými súdmi, keďže (a v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy) o ochrane práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy ústavný súd rozhoduje len vtedy, ak o nej nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preto skúmal, či ochranu tomu základnému právu, porušenie ktorého sťažovateľ namietal [t. j. právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)], mu neposkytujú všeobecné súdy na základe dostupných opravných prostriedkov, ktoré možno považovať za účinné právne prostriedky nápravy označených základných práv.

Z priloženého rozsudku Okresného súdu v Bardejove, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na určenie neplatnosti platobného výmeru žalovaného (sp. zn. 7 C 1775/98 z 27. júna 2001), vyplynulo, že proti nemu bolo možné podať odvolanie, a priložený rozsudok Krajského súdu v Prešove z 15. apríla 2002 (sp. zn. 4 Co 739/01) potvrdzuje, že sťažovateľ túto možnosť využil (hoci odvolací súd jeho odvolaniu nevyhovel a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil). Sťažovateľ mal preto v systéme všeobecného súdnictva proti namietanému porušeniu označených základných práv k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy (odvolanie podľa § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku), ktorý aj využil, hoci neúspešne. Pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý sťažovateľ napadol svojou sťažnosťou, voči nemu už odvolanie nie je prípustné, ale vzhľadom na to, že ústavný súd netvorí súčasť všeobecného súdnictva (nie je ho možné považovať za ďalšiu odvoláciu, resp. dovoláciu inštanciu), nie je oprávnený zrušovať alebo meniť rozsudky súdov, pokiaľ základným právam, ktorých porušenie sa namieta, bolo možné v konaní (konaniach), ktoré im predchádzalo, poskytnúť ochranu účinnými právnymi

prostriedkami nápravy (riadnymi a niekedy aj mimoriadnymi) dostupnými sťažovateľom v systéme všeobecného súdnictva.

Platná právna úprava konania pred ústavným súdom vylučuje, aby predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bolo také porušenie základného práva alebo slobody účastníka súdneho konania, ktoré mohol napadnúť účinným právnym prostriedkom nápravy v systéme všeobecného súdnictva.

Keďže v prípade sťažovateľa išlo práve o takýto prípad a keďže samotný neúspech v konaní o jeho riadnom opravnom prostriedku nie je dôvodom na konanie ústavného súdu o jeho sťažnosti, bolo ju potrebné po predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2002